

האשה רבה פרק עשירי יבמות

צה.

עין משפט גזר מצוה

סו א ב מיי פ"ב מהל'
 יסירי ביאה הל' י
 טושיע אה"ע סימן טו
 סקיף ס ב"ג"ה:
 סח ג מיי פ"ב מהל'
 סוטה הל' יב סגג
 עשין מה טושיע"ג סס סימן
 יא סקיף א:

תוספות ושינוים

למזיד מנין. להכי בעי
 תמלוך קרא להכי מוזי
 ד"סד לאסור מוזי מק"ו
 ללקמן ומה במקום שצ"ע על
 איסור קל וכו'.

תוס' חד מקמאי

בעלה למ"ה ראע"ג דליכא
 למיכור הכא גירוש זה נמשך
 זה מפתח תהא צריכה גט
 ממנו וחסד עליו כעין
 אשה שהלך בעלה למ"ה
 אשפעי' מתני' דלא אמר
 הכא אלא היא אסורה על
 בעלה ואשתו מותרת לו
 דלא מצרכי לה מיניה גט
 לומר דלא כר"ע ג' דלדידיה
 ביצא גט הואיל ויש להם
 שעת היתר עכ"ל הראב"ד
 ולפי [וח] (א) מה שלא
 כתבה הרב אלפס ללמוד
 ממנה אשת גיסו מותרת
 ואשתו אסורה ולא ללמוד
 ממנה דאפילו לר"ע אתיא
 מתני' ומפני שפסק הרב
 אלפס כר"ע הוצרך לכתוב
 זה אבל לעולם לפי הפסק
 כיון דאשת גיסו אסורה
 אשתו נמי אסורה כו' יוסי
 דאמר כל הפוסל ע"י
 אחרים פוסל על ידי עצמו:
 (א) נראה דל"ל ופי' זה מה
 שכתב הרב אלפס לא ללמוד
 ממנו דאשת גיסו אסורה
 ואשתו מותרת אלא ללמוד
 ממנה דאפילו לא עקבה
 אשתו וכו'.

(א) סנהדרין ע"ג; (ב) לעיל
 פ"א; (ג) לקמן לו; (ד) גיטין פ'
 סוטה י"ח; (ה) לעיל ג;
 (ו) ז"ל ה"ל; ע"כ; (ז)
 (ח) נבמד"ה; (ט)

תורה אור השלם

1. וקשב איש אתה
 שכבת זרע ונעלם מעיני
 אישה ונסתרה והיא
 נטמאה וזרע א"ן בה ויהא
 לא נתקפשה:
 במדבר ב' יג
 2. וְאִשׁ אִשְׁרֵי יִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר וָאֵת אַהֲרָה וְהָא
 הוּא בְּאֵשׁ יִשְׁרָפָה אַחֵר
 וְאֶתְהַן וְאֵל תְּהִיָּה וְהָא
 בְּרוּכֵבּ: ויקרא כ' יד

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ו דין שלל נאסר
 כמות כ"ל ויחייב לו
 נמחק: (ב) רש"י ד"ה אלל
 יבמה וכו' אסרה על
 הראשון ונאסר האוסרה
 עליו: (ג) ד"ה אלל אפילו
 נתן גט כלומר אלל פריך
 הכי אפילו נתן גט או
 חלץ אסרה על בעל
 המאמר דמורה ר"ג
 שיש גט אחר מאמר
 ויש חליצה אחר מאמר
 שאם עשה זה מתאמר וצ"ל
 אפיו:

מוסף רש"י

שומרת יבם שוינתה.
 כשהיא שומרת יבם,
 אסורה ליבמה. כשהיא
 שוינתה תחת בעלה
 שאסורה לבעלה (סוטה י"ח)
 וכע"ז לעיל פ"א. אין
 מאמר אחר מאמר. בין
 ביבם אחד לשני יבמות בין
 שני יבמות יבמה אחת,
 האחרון אינו כלום לפסול
 את הראשונה עליו והינה
 כריסה היינו גט ולא ליסר
 בקרובות השנים (ע"ע ר"ג).

אחוס אשה. דאפילו כמזיד צ"ע על אחותה לא מיתסרל אשתו עילייה
 מדאורייתא דקתמי לקמן הלכך בשוגג כו': **אוסה.** ושכח איש אוחה:
והלא דין הוא. שמתאסר ולכך נאסרה אוחה: **מקום שצ"ע על איסור קל.**
 לקמן מוקים לה צבאשת איש ואמאי קרי לה איסור קל שאין האוסרה
 אסרה כל ימיו שהרי היתר יש בנטו:
נאסר האוסר. נאסר צ"ע בעלה

ע"ל מה נחלקו בבא ע"ל חמותו שב"ש אומרים פוסל. וטעמא דצ"ש
 כדמפרש בסמוך לר' יהודה וכו' כל הצית כולו צטרפה כו':
זה הדין לשוגג למזיד מניין. ומימה אמאי מיבעי ליה קרא ללמוד
 מהיכא תימי לן לאיסורא אי משום ק"ו דקאמר לעיל ומה במקום
 שצ"ע על איסור קל נאסר האוסרה
 כו' כיון דלית ליה הואיל דינא למע
 ליה לר' יוסי דינא דהכא ליה לו לחלוט
 על ר' יהודה בפשיטות שאין דין זה
 ענין למחלוקתו כלל: **מה** להחזיר
 גרושתו שבין איסורה ברוב. כלומר
 ע"י כל אדם יכול לצ"ע ליה איסור זה
 שגרושתו נאסרה ע"י כל מי שיצאה
 אצל אחות אשה אפילו תאסר אשתו
 משכינת אחותה לא מיתסרל אשתו
 עליו צמה שיצא איניש לעלמא על
 אחותה: **עבד** בה מאמר האי
 אסרה ע"ייה דהאיך. השתא נקט
 מילמיה כמאן דאמר (לעיל דף טו),
 מאמר קונה מדאורי': **מאי איריא**
בא ע"ייה כו' נתן גט או חלץ נמי.
 כלומר לא דמי לאחות אשה דלתינא
 לאוסרה על ידי צילת איסור אצל כהן
 הדבר מלי צניקה:

אחות אשה דבמזיד לא אסירא מדאורייתא
 בשוגג לא גזרו בה רבנן ומגלן דלא אסירא
 דתניא יאותה אותה שכיבתה אוסרתה ואין
 שכיבת אחותה אוסרתה שיכול והלא דין
 הוא ומה במקום שבא על איסור קל נאסר
 האוסר מקום שבא על איסור חמור אינו
 דין שנאסר האוסר א"ר יהודה לא נחלקו בית
 שמאי ובית הלל בבא על חמותו שפוסל
 את אשתו על מה נחלקו בבא על אחות
 אשתו שב"ש אומרים פוסל וב"ה אומרים לא
 פוסל א"ר יוסי לא נחלקו ב"ש וב"ה אבבא
 על אחות אשתו שלא פוסל את אשתו על
 מה נחלקו בבא על חמותו שב"ש אומרים
 פוסל וב"ה אומרים לא פוסל לפי שבתחלה
 הוא מותר בכל הנשים שבעולם והיא מותרת
 בכל האנשים שבעולם קדשה הוא אוסרה
 והיא אסרתו מרובה איסור שאסרה מאיסור
 שאסרתה שהוא אסרה בכל אנשי שבעולם
 והיא לא אסרתהו אלא בקרובותיה והלא דין
 הוא ומה הוא שאסרה בכל אנשים שבעולם
 שגגה באסור לה אינה נאסרת במותר לה
 היא שלא אסרתהו אלא בקרובותיה שגג
 באסור לו אינו דין שלא נאסר (ב) לו במותר
 לו וזה הדין לשוגג למזיד מניין ת"ל אותה
 אותה שכיבתה אוסרתה ואין שכיבת אחותה
 אוסרתה אמר רבי אמי אמר ריש לקיש מאי
 טעמא דרבי יהודה (ב) דכתיב באש ישרפו
 אותו ואתהן וכו' כל הבית כולו בשרפה אם

אירימא בסוטה ב' ע"ב. פירוש
 כשצ"ע עליה צ"ע אסורה
 לצועל לעולם ששזו אין מיס צדקין
 אותה מאי איריא צ"ע עליה שפי' נתן
 לו גט וחזרו ויקדשנה ויניקנה לחופה
 או אמר איני משקה שזו אין יכול
 להשקותה ואסורה לצועל לעולם ומימי'
 לרצונו יחזק דמגלן כשאומר איני רוצה
 להשקותה שזו אין יכול להשקותה
 ואמר רצונו יחזק שיש להוכיח קצת דמי
 אמר איני משקה קמני צמתמין
 צסוטה (ג). צהדי הניחו דמנחמיהן
 נשרפות שאין ראיות עוד לשמות:
 אלל.

אינו ענין לשרפה תנחו ענין לאיסורא אמר רב יהודה אמר רב
 כרבי יהודה ההוא דעבד איסורא בחמתיה אתייה רב יהודה נגדיה אמר ליה
 אי לאו דאמר שמואל אין הלכה כרבי יהודה אסריתיה עלך איסורא דעלם:
 מאי איסור קל אמר רב חסדא מחזיר גרושתו משנשאת בא עליה האי
 אסרה עליה דהאי בא עליה איך אסרה עליה דהאי מה למחזיר גרושתו
 משנשאת שכן נטמא הגוף ואיסורה ברוב ואיסורה איסור עולם אלא אמר ר"ל
 יבמה יבמה לבואן אירימא לאחר וכדרב המנוגא דאמר רב המנוגא שומרת
 יבם שזינתה אסורה ליבמה מה ליבמה שכן נטמא הגוף ואיסורה ברוב אלא
 יבמה לאחין עבד בה מאמר האי אסרה עליה דהאי בא עליה איך אסרה
 עליה דהאי מאי איריא שבא עליה שני אפי' עבד בה נמי מאמר הא לא קשיא
 כר"ג דאמר (ב) אין מאמר אחר מאמר אלא אפילו נתן לה גט ואפילו חלץ לה
 אלא אמר רבי יוחנן סוטה סוטה לבואן אירימא לבעל בא עליה בעל אסרה
 עליה דבעל מאי איריא בא עליה אפילו נתן לה גט ואפילו אמר אין אני
 משקה אלא סוטה לבעל האי איסור קל הוא איסור חמור הוא דהיינו אשת איש
 אלא

שלא פוסל דדורשין אוחה: שצ"ע
 פוסל דרש"י אותה ואתהן כדלקמן:
לפי שצ"עלה כו'. רבי יוסי מפרש
 טעמא דלא נחלקו על אחות אשה:
אוסרה. על כל אדם והיא אוסרתו
 בקרובותיה: **לא נאסרה במותר לה.**
כדדרשינן (לעיל דף טו): הא נמפשה
 מותרת: **שגג באסור לו.** צאחותה:
וזה הדין לשוגג. דהין הוא מלמדנו
 על השוגג שלא פסלה: **מאי טעמא**
דרבי יהודה. דאמר הצ"ע על חמותו
 פסל את אשתו: **וכי כל הצית כולו**
צטרפה. אשתו מה חטאה: **אסריתיה**
עלך. לכתחלה: **צ"ע עליה האי.**
כשנשאה האחרון אסרה על הראשון:
צ"ע עליה (ב) האחד. גירסה השני
 והחזירה הראשון הרי לך איסור קל
 בלאו ואסרה על השני דהרי היא
 לגביה גרושתו משנשאת ויניקו נאסר
 האוסר נאסר שני זה שהיה אוסרה
 על זה הראשון על החזירה: **מה למחזיר**
כו'. תאמר צ"ע על אחות אשתו
 שמתאסר אשתו שלא נטמא גופה
 ואיסור אחות אשתו אינו איסור עולם
 שאם מתה אשתו מותר צאחותה:
איסור ברוב לא גרסי'. יבמה למאן.
 מי צ"ע עליה באיסור: **אירימא יבמה**
לאחר. שצ"ע עליה אחד מן השוק
 והיינו איסור קל בלאו צלמלא וקתני
 נאסר האוסר נאסר צ"ע יבמה שהיה
 אוסרה על זה וכדרב המנוגא:
ואיסורה ברוב. לכל אדם היא באיסור
 עד שלא חללה תאמר צאחות אשה
 שאינה אסורה אלל לזה: **אלל יבמה**
לאחין. שצ"ע עליה אחד מן האחין
 באיסור אסרה על האוסרה עליו והיכי
 דמי דעבד צ"ע קמא מאמר ואסרה על
 איך והאי מאמר יבמין דרבנן הוא

ולאו קדושין גמורין למיחוי אשת איש וכי צ"ע עליה שני צ"ע על איסור קל הוא ופס"ה אסרה על הראשון (ב) האוסרה עליו: **מאי איריא**
צ"ע עליה שני. דקתני מקום שצ"ע על איסור קל אפילו חזר ועשה צ"ע מאמר נמי אסרה לבעל המאמר הראשון כרצנן דלמרי יש מאמר
 אחר מאמר: **אלל אפילו נתן גט.** כלומר אלל פריך הכי אפילו (ב) עשה זה מאמר וצ"ע אחיו ונתן גט או חלץ פסלה על ידו: **סוטה**
למאן. למי נבעלה דקרי לה איסור קל: **אי נימא לבעל.** שצ"ע לבעל אחר שיקרא לה ונסתרה דאסירא ליה דכתיב ונסתרה והיא נטמאה
 (במדבר ה) וקתני נאסר האוסר אסרה על הבעל אפילו לאחר מיתמו או אפילו כשיגרסנה: **מאי איריא צ"ע עליה.** צ"ע צ"ע עליה נמי משעה
 ננסתרה עמו נאסרה על בעל ועל בעל לעולם עד שתסתה דתתן (סוטה דף טו): נטמאה נטמאה שתי פעמים (ב) אחד לבעל ואחד
 לבעל: **אלל סוטה.** שצ"ע לבעל נאסר בעלה האוסרה עליו: והאי. מי הוי צ"ע על איסור קל איסור חמור הוא דהיינו אשת איש:
 אלל